

ТАЙНАТА НА ТАМПИЕРА

Това е работа на прокурора. А сега азъ ще прибера тия камъни, като веществени доказателства.

Въ този мигъ пристигна прокурорътъ съ единъ представителъ на префекта; Робертъ повтори предъ него показанията си.

— Налага се анкета, — каза прокурорътъ, — но най-напредъ стражаритъ трѣбва да разгонятъ зяпловциътъ, които нѣматъ работа тукъ.

Стражаритъ, начело съ старшията, почнаха да отблъсватъ назадъ тълпата любопитни.

Робертъ ги гледаше машинално. Изведнажъ очитъ му свѣтнаха и той се спусна напредъ.

— Този не! Не го пускате да избѣга.

Той се спусна и хвана за яката единъ дребенъ, слабъ човѣкъ, който се криеше между другитъ.

— А! Този пѣтъ те хванахъ, Полъ Мерси, я ела да обяснишъ на прокурора, какво търсишъ тукъ.

— Пуснете ме! — извика човѣкътъ, като се мъчеше да се изскубне. — Азъ не ви познавамъ!

Стражаритъ се намѣсиха и ги раздѣлиха. Полъ Мерси се наведе да вземе нѣкои нѣща, които бѣха паднали отъ джоба му. Старшиятъ стражаръ, който го наблюдаваше, го хвана за китката и му разтвори ржката безъ церемонии.

— Я вижте, г-нъ прокуроре, какво има този господинъ у себе си; и той подаде на магистрата една медна трѣбичка.

— Запалка! — Претърсете го!

— Още една запалка!

— Това е достатъчно. Отведете го, съдебниятъ следователъ ще го разпита.

Войницитъ работиха на смѣни цѣла нощъ. Когато се съмна, г. дьо Шансо и Робертъ, които прекараха мъчителна, безсънна нощъ въ старата къща, дойдоха да видятъ до къде бѣше стигнала работата.

— Още единъ-два метра, — имъ каза поручикътъ — и ще стигнатъ до равнището на подземieto.

— Тихо, вие тамъ горе! — извика единъ отъ тия, които бѣха долу въ окопа, — отвътре се чува.

Всички се вслушаха съ безпокойство.

— Това сж знаци отъ Морзевата азбука, — продължи сжщиятъ: три точки... три точки... три точки... S. O. S.

— Живи! Тѣ сж живи! — извика графътъ, преобразенъ отъ надеждата.

— Штъ! — отговори офицерътъ, и, като се обърна къмъ човѣка, каза:

— Предайте: „Куражъ, идемъ!“

Екнаха отмѣрени удари съ търнокопъ и изпратиха на погребанитъ надежда за спасение.

— Отговарятъ: Жермена... жива... Бордие..., живъ..., лъ Тадикъ... убитъ... Пале затрупанъ... друго нищо.

— Кой е този Пале? — попита поручикътъ.

— Единъ отъ авторитъ на атентата, — обясни Робертъ.

— Горкиятъ бретонецъ, — каза графътъ, — съжалявамъ за него. Той бѣше преданъ до смъртъ... Но

дъщеря ми и Бордие сж живи! Ще ги спасимъ.

Освободиха ги едва къмъ обѣдъ. При последнитъ удари на търнокопа една скала се откърти и презъ една черна дупка се видѣ вътрешността на подземieto.

Войницитъ щѣха да се спуснатъ вътре, но, подаваща се отъ тъмнината, Жермена се показа. Бедната Жермена никакъ не бѣше изящна въ този мигъ, лицето ѝ, коситъ и дрехитъ бѣха изцапани съ бѣлъ прахъ, но лицето ѝ свѣтеше отъ щастие, тя се усмихваше на живота, на отново намѣреното си бѣдеше.

Като видѣ графа горе, на стрѣмната пѣтека на окопа, тя протегна къмъ него ржце и извика:

— Татко! Татко!...

И силно развълнувана, тя изгуби съзнание.

Тия, които бѣха най-близо, искаха да я задържатъ, но Жанъ я взе на ржце, изкачи съ трескава бързина наклана.

Горе простнаха Жермена на една носилка, графътъ, отново разтревоженъ и Робертъ се наведоха надъ нея.

— Оставете момичето да подиша въздухъ! извика единъ грубъ, но пѣленъ съ обичъ гласъ. Това бѣше старата Франсоаза, която бѣше дотичала, щомъ чула за катастрофата.

— Хубаво ме изплаши ти! каза тя на Жанъ... Сега бѣгай отъ тукъ... И вие сжщо, господинъ графе. Не е ваша работа да се грижите за жени.

Графътъ и Жанъ се отстраниха и се спогледаха развълнувани: никакви думи не можеха да изразятъ чувствата имъ и тѣ се прегърнаха съ сълзи на очи.

— Колко е хубаво! извика следъ нѣколко дни Жермена, седнала въ библиотеката на графа. Тя гледаше възхитена зеленитъ морави.

— Колко ме успокоява тая тишина!

— Време бѣше! отговори г. дьо Шансо, какви тревожни дни преживѣхме!

— Значи, азъ бѣхъ боленъ?

— Ти имаше силна треска, моето момиче. Цѣли три дни не престана да бълнувашъ.

— И какво казвахъ?

— О! много работи!... Много работи!...

Жермена намѣри за умѣстно да промѣни темата на разговора.

— Презъ тия три дни? Сигурно сж се случили нѣкои събития. Разкажи ми ги, азъ не зная нищо.

— Най-напредъ, голѣмата новина: Полъ Мерси е затворенъ.

— Не е възможно!

Но така е. Като на много престѣпници, хрумнало му да се върне на мѣстото на атентата. Робертъ го позналъ и го хваналъ.

— Милиятъ Робертъ!

— Полъ Мерси направи пълни признания. Представи си, той работѣлъ отдавна за Елмасъ Боманъ, американски ученъ, който сжщо търсѣлъ съкровището на Тамплиеритъ и на когото името ми било много добре известно. Затова Полъ Мерси, щомъ видѣлъ обявата ми въ вестницитъ, побързалъ да се настани при мене.

— Но това не обяснява...

— Чакай, сега иде най-интересното. Като бъркалъ въ библиотеката, той открилъ, доста по-рано отъ мене, книгата, подвързана съ пергамента на братъ Еймаръ и ключа на сандѣчето.

— Какъ ключа?

— Да, той билъ скритъ вътре въ книгата, която била издѣлбана, като ония стари книги, отъ които днесъ правятъ кутии за цигари! Но, за свое нещастие, той изгубилъ ключа. И когато Просперъ Пале го търсѣлъ, Полъ Мерси се върналъ въ замъка и открадналъ пергамента.

— Той можелъ да почака да се върна отъ погребението на майка си.

— Да, но той знаеше, че и азъ вече бѣхъ открилъ документа. Въ последния мигъ решилъ, че нѣма да намѣри другъ толкова удобенъ случай да си го присвои.

— Ами съкровището, което коштува два човѣшки живота и толкова други мъжки?

После, като знаеха, че съ капитана шега не бива и че Ванъ Щилеръ и Кармо се радватъ на пълното му довѣрие, пиратитъ се прѣснаха на разни посоки и го оставиха сами.

— Какъ сте, Донъ Рафаеле? попита единъ отъ спасителитъ на плантатора, комуто Ванъ Щилеръ даде нѣколко глѣтки ракия.

— По-добре да ме убие, господа, отговори нещастникътъ. Занапредъ, свършено е съ мене!

— Съ всичката тлѣстина, която имате! Фу, донъ Рафаеле! Вие сте по-добре отъ насъ!

— Ако вие не ме убие, другитъ ще го сторятъ.

— Не, защото ние ще ви закриляме. Видѣхте ли, губернатора?

— Кой?

— Графъ дьо Мединъ.

— Не и не вѣрвамъ да е дошълъ тукъ. Ако искате да го търсите, ще си губите напразно времето.

— А губернатора на града?

— Той избѣга следъ първата канонада, следъ като накара да ме биятъ.

— Васъ?... Ами защо?

— Защото му занесохъ писмото на капитанъ Морганъ. Кокалитъ ми сж смазани. Проклети пѣтли... Ако не бѣше тая борба, вие нѣмаше да ме хванете и нѣмаше да преживѣя толкова нещастия!

— Ние ви помогнахме да спечелите цѣлъ купъ грошове, а вие пѣкъ се оплаквате, зияви Ванъ Щилеръ съ смѣхъ. Ето ви човѣшката признателностъ!

— Елате, заповѣда Кармо. Ще ви помогнемъ да прогоните страха си съ чифтъ Аликантски бутилки. Другарьтъ ми ще съумѣе да намѣри нѣкоя крѣчка.

— То е чудесно! Ние съставихме набързо единъ списъкъ, понеже бѣхме неспокойни за тебе. Сжкопченитъ камъни и старитъ монети възлизатъ на цѣло богатство.

— Ахъ! Паритъ! Колко престѣпления се вършатъ зарадъ тѣхъ!

— И азъ мисля като тебе и все пакъ... Но има и друго. Освенъ оржжията и художественитъ издѣлня, които иматъ значителна историческа стойностъ, най-ценното съкровище за мене сж книгата.

— И тѣхъ почна да разглеждашъ най-напредъ, нали?

— Признавамъ: и ще напиша възъ основа на тѣхъ не статия за списание, не дори и брошура, а книга, цѣла редица книги! Елмасъ Боманъ ще се прѣсне отъ ядъ! Знаешъ ли, Жермена, че баща ти може да стане известенъ археологъ?

— Азъ ще се гордѣя, татко! Не малко работа ти предстои!

— Имамъ за тѣхъ месеци! За години, може би! Ще имамъ нужда отъ твоята помощъ... отъ помощта на Жакъ Бордие.

— Ти му дължишъ голѣма признателностъ! Той бѣше толкова добъръ къмъ мене! Ако не полудѣхъ отъ страхъ и отчаяние въ подземieto, то е благодарение на него.

— Искашъ да кажешъ, че трѣбва да го възнаградя, така ли дѣше?

— Разбира се! Той заслужава това... Искамъ по-скоро да го видя, за да му благодаря, отговори тя.

— Това е много лесно. Той сигурно е отишълъ съ Робертъ.

Графътъ отвори една врата и повика нѣкого съ ржка. Почти веднага Жакъ Бордие се появи, последванъ отъ Робертъ. Въ сжщия мигъ Жермена съ единъ скокъ се изправи усмихната и преобразена отъ радостъ.

Г. дьо Шансо, който следѣше тая сцена съ веселъ погледъ, сложи ржка на рамото на младежа и го бутна къмъ дъщеря си.

— Ето ти твоя Жакъ! Въ бълнуването си, само него викаше.

Жермена не слушаше вече графа. Тѣ имаша много нѣща да си казватъ съ Жакъ и се отдѣлиха къмъ прозореца...

— Слушайте, вуйчо, сега вече съмъ спокоенъ за здравето на братовчедка ми и мисля, че ще направя добре, ако изпѣля едно мое намѣрение. Фирмаха Танкредъ и С-ие ми предлага да стана директоръ на клонъ ѝ въ Мароко и на мене ми се иска да приема.

— Добре! Но не се ангажирай за дълго. Азъ ще ти намѣря нѣщо по-добро, когато се върнешъ.

Робертъ, безъ да каже нѣщо повече, му стисна ржката и си отиде.

Тогава графътъ се обърна весело къмъ двамата годеници:

— Слушай, Жермена, азъ не разбирамъ нищо отъ днешното време, не знамъ модернитъ обичаи; но, ако имашъ нужда, както въ доброто старо време, отъ съгласието на баща си, можешъ да ми го поискашъ, азъ нѣма да ти откажа.

— Надѣвамъ се, татко! Само това не стигаше!

— И можешъ да разчиташъ на съкровището на братъ Еймаръ, за да закрѣглишъ зестрата си.

— Пфу! Монети отъ времето на Филипъ Хубавия! Та тѣ не вървятъ днесъ!

Жакъ се усмихна и се обърна къмъ графа:

— Ахъ! Господине! Да не говоримъ за това! Вие ми давате Жермена, тя е истинско съкровище за мене!

К Р А Й

ЕМИЛИО САЛГАРИ

Дъщерята на черния пиратъ

7)

— Хайде, хопъ!... Вдигай бѣчвата!... ви- каха тия, които бѣха долу.

Задавенъ ревъ се чу, после едно едро тѣло, наистина прилично на бѣчва, се издигна всрѣдъ пиратитъ, като махаха отчаяно съ ржце и крака.

— Гръмъ и мълнии! изрева Ванъ Щилеръ, като извади меча си. Донъ Рафаеле!...

Съ нѣколко скока тѣ бѣха при пиратитъ, които грѣмко се смѣха на гримаситъ на бѣдния плантаторъ; разжсеха крѣга, като събориха на земята нѣколко души съ краката нагоре.

— Стойте!... Спрете!... зарева Кармо Ванъ Щилеръ, по високъ отъ другаритъ си, отрѣза вжжето съ единъ замахъ на меча си и донесе на ржце донъ Рафаеле, който вече бѣше посинѣлъ.

Жестътъ на Ванъ Щилеръ и заплашителния видъ на другаря му, произведоха такова дълбоко впечатление на пиратитъ, че никой отъ тѣхъ не се опита да попречи на спасението на испанеца.

Само, нѣколко минути по-късно, единъ отъ пиратитъ излѣзе предъ Кармо и му каза ядосано:

— Ти си се заклелъ, значи, да покровителствувашъ този папагалъ? За втори пѣтъ ни го изтрѣгвашъ отъ ржцетъ, това вече ме дразни.

— Можешъ ли да повторишъ тия думи предъ капитанъ Морганъ? каза Кармо, като отиде срещу него.

Пиратътъ направи една гримаса и всички прихнаха да се смѣятъ.

ГЛАВА XI

Цѣли шестъ седмици пиратитъ останаха този нещастенъ градъ, като измѣчваха жителитъ за да ги накаратъ да изповѣдатъ кжде сж скри- съкровищата си и като претърсваха горитъ съ надежда да откриятъ губернатора.

Наградата отъ петдесетъ хиляди гроша, обещана отъ Морганъ на тоя, който сполучи да залови, бѣше главната причина за пиратитъ да настѣрватъ противъ населението, надѣвайки се изтрѣгнати нѣкакво сведение за убѣжището графъ дьо Мединъ, но всичко бѣше напразно. На после тѣ се решиха да напуснатъ Гибралтаръ. Н доволни отъ натрупаната плячка, тѣ накараха жителитъ да имъ обѣщаватъ, че ще имъ платятъ купъ петдесетъ хиляди гроша, който трѣбваше се изплати въ Маракамбо, като ги заплашиха, ако не устоятъ, ще се върнатъ, за да запалятъ разрушатъ града отъ дъно.

— Сжщия день пиратитъ вдигнаха котва отведоха съ себе си първенцитъ на града — заловъ чѣ искания откупъ ще се плати.

Тѣ получиха преди трѣгване известие отъ Маракамбо, че три голѣми фрегати се бѣха появили ненадейно въ лагуната, мисия да разрушатъ пиратската ескадра. Всички бѣха неспокойни отъ т новини и самия Морганъ изглеждаше малко смутенъ.

Безпокоеше ги пристигенето на испанска ескадра, съставена отъ голѣми кораби, всѣки отъ които бѣше въоръженъ съ шестдесетъ топа и имаше многоброенъ екипажъ. Отъ пиратската ескадра само адмиралската фрегата можеше да влѣзе бой и то безъ никаква вѣроятностъ за успѣхъ.

— Какво ще правите, господине? попита Морганъ, когато Морганъ слѣзе да я уведоми за